

TRƯỜNG ĐẠI HỌC VĂN HÓA HÀ NỘI
KHOA VIẾT VĂN – BÁO CHÍ

TÁC PHẨM TỐT NGHIỆP

THỂ LOẠI THƠ
SỐ LƯỢNG 05

Giảng viên hướng dẫn: Nhà Thơ Nguyễn Trọng Tạo

Giảng viên phản biện : Nhà thơ Nguyễn Việt Chiến

Sinh viên thực hiện : Phùng Thị Hương Ly

Lớp : Viết văn – K12

Hà Nội – 2013

TỰ BẠCH

...Vào một ngày mùa thu, tôi ngắm mình trong gương và tự dung trong đầu tuôn ra hàng chục cảm xúc lạ lùng. Mùa thu là mùa sinh của tôi. Tôi mười tuổi. Âm ảnh nhiều với màu hoàng yến. Tôi muốn bay, đó là mơ ước giống hàng vạn đứa trẻ khác. Thế nhưng tôi lại biết, cánh diều chẳng phải là bay, đến cả chiếc máy bay cũng vậy...bởi nó không mang cảm xúc g hết. Tôi làm thơ và giấu nhem đi, khi ấy tôi nghĩ mình đang rất vui. Chẳng ai biết tôi bay xa đến cỡ nào trên bầu trời cảm xúc ấy. Lần đầu tiên trong đời tôi thấy mình đâu phải nhỏ bé gì. Cái tôi 10 tuổi vui lạ!

Tuổi thơ tôi gắn liền với đồng ruộng, đồi núi. Tôi không nhớ mình làm được bao nhiêu bài thơ sau mỗi mùa đi qua. Những buổi chiều chẵn trâu, tôi mãi mê với chiếc đài bé con để trực nghe chương trình phát thanh Văn Nghệ thiếu nhi, nghe những bài thơ, truyện ngắn của các bạn cùng trang lứa trên khắp mọi miền. Tôi hình dung về những miền quê tươi đẹp của đất nước mình, tôi nghĩ cái nắng ở trung du Bắc Bộ khác với cái nắng miền núi...tôi nghĩ bầu trời sao đêm ở bất cứ đâu cũng không bằng vì sao quê tôi. Sự ngưỡng mộ và yêu mến thơ các bạn thôi thúc tôi viết, đơn giản là chỉ muốn bộc lộ yêu thương và khoe về mảnh đất dấu yêu mà tôi đang sống. Tôi đâu biết rằng trong số những người bạn đó có người lại là bạn đồng môn, cùng học khoa Viết Văn với tôi sau này. Ấu cũng là cái duyên. Suốt ba năm cấp 3, thơ tôi lần lượt được in trên các báo. Điều đó gợi mở cho tôi một con đường, đó là con đường thơ. Hẳn nhiên, tôi đã đi và đi rất chậm.

Tôi nhận thấy mình khác nhiều, buồn nhiều và cảm thấy viết lách là điều khó khăn. Có lúc ngồi trước màn hình microsoft word thâu đêm mà không thể bề gãy sự bảo thủ của mình để có một câu thơ thật khác. Tôi phân vân, liệu sự ép buộc ấy có tàn nhẫn quá không, chí ít tôi đã không thành thực với cảm xúc. Bản năng làm thơ mất đi hay ngôn từ cạn kiệt, mọi câu hỏi đều không cho tôi câu trả lời. Có lẽ, đó là lúc tôi va vấp hình bóng của chính mình. Thế rồi sự va chạm giúp tôi nhận ra nhiều điều. Thơ vốn dĩ ở ngay gần, đừng có mệt nhọc đi tìm nó. Tìm hết mình rồi sẽ tìm thấy thơ mà thôi.

Bởi vì, Thơ gọi tên cảm xúc, thơ đau đáu về những số phận trong đời sống này, thơ bay lên và thơ khiến người ta không chỉ biết nghĩ cho riêng mình nữa...

22 tuổi, tôi đâu chỉ làm thơ cho tôi.

Phùng Thị Hương Ly

LỜI CẢM ƠN

Em muốn dành những lời tri ân sâu sắc nhất đến Trường Viết văn Nguyễn Du – Cái tên mà chúng em thấy tự hào và tha thiết muốn được gọi mãi. Sau bốn năm học tập và rèn luyện trong ngôi trường thân yêu. Được sự dạy dỗ, chỉ bảo tận tình của các thầy cô và nỗ lực từ phía bản thân em cảm thấy mình trưởng thành, cứng cáp hơn. Được học với các thầy cô là niềm vui và cũng là điều may mắn đối với em, bởi ngoài được tiếp nhận kiến thức vô cùng quý báu thì em còn cảm nhận được sự yêu thương và quan tâm, động viên của các thầy cô dành cho sinh viên. Các thầy cô không chỉ tiếp lửa để chúng em sáng tạo, khơi dậy khả năng sáng tạo mà còn giúp chúng em tự tin hơn khi cầm bút. 4 năm học tập, em vinh dự được học với các giảng viên là những nhà văn, nhà thơ, nhà phê bình nổi tiếng của đất nước, được giao lưu gặp gỡ các nhà văn nước ngoài, các dịch giả nổi tiếng, điều đó giúp em được tiếp cận kiến thức từ nhiều phương diện, thu nạp được nhiều kiến thức hơn trong chuyên môn cũng như thấy được sự nhiệt tình trong công việc giảng dạy.

Thời gian học đại học, em đã sáng tác được nhiều tác phẩm đăng tải trên các báo giấy, báo mạng Trung ương, địa phương, tuy đó chưa phải là kết quả lớn lao nhưng em thấy rằng đó là những bước đi ban đầu giúp em mạnh dạn hơn trong việc góp phần cho đời sống văn học thêm phong phú. Em biết ơn Ban chủ nhiệm khoa đã tạo cơ hội cho chúng em được đi thực tế, mỗi chuyến đi là mỗi kỷ niệm đáng nhớ và rút ra những bài học ý nghĩa trong cuộc sống cũng như cho bản thân, giúp chúng em có thêm nhiều cảm xúc để sáng tạo và tư duy nhanh nhạy hơn với các vấn đề trong cuộc sống. Em xin chân thành cảm ơn các thầy, cô đã chấm bài sáng tác định kỳ. Sau những lời khen, chê, góp ý, em luôn tiếp thu, ghi nhớ và cảm thấy mình tiến bộ hơn nhiều. Thật vui và vinh dự khi tác phẩm của em được các nhà văn, nhà thơ nổi tiếng đọc và tận tình chỉ bảo. Em cũng xin gửi lời cảm ơn sâu sắc đến các thầy hướng dẫn và phản biện tác phẩm tốt nghiệp của em. Đã giúp em có được những tác phẩm bảo vệ ưng ý nhất.

Cuối cùng, em xin kính chúc tất cả các thầy cô, các nhà văn, nhà thơ, nhà lý luận phê bình văn học dồi dào sức khỏe, dồi dào sáng tạo, đầy nhiệt huyết để truyền lửa cho cả thế hệ mai sau.

MỤC LỤC

1. RẤT TRÔNG
2. ĐI QUA TÔI THẬT CHẬM
3. TÔI 20
4. LỮ
5. TRONG BUỔI CHIỀU VÔ NGHĨA

RẤT TRÔNG

(Lan man những đêm nghe nhạc không lời)

1.

Ngâu gục trên vai người lạc đường
Ngơ ngác tìm ngoại ô nắng
Họ mang sự chia xa rời khỏi thành phố
Chẳng có nỗi buồn nào đâu

2.

Kí ức xanh tơ đến độ gương mặt thời gian chẳng mang dấu vết
Vạt áo hóa lạ rụng hàng cúc nâu
Sắp sửa đi qua ngọt nhạt chuyện kể
Mím môi hoa vẫn bạc màu

3.

Giấc mơ đuổi nhau giữa cánh rừng hoang
Em đuổi hàng cây chạy dài ra biển
Rời quên, rời thôi
Hoang sơ vẽ vờ trí nhớ
Niềm vui trú tạm vài lần rời ngoảnh mặt
Mặc cơn gió mùa đuổi thanh xuân trên mái nhà mục nát

4.

Khúc nhạc bay ra lời hay ý đẹp
Xung quanh kiêu nhắc về ngày
Giấy dán tường bong từng mảng nhỏ
Chốc chốc thấy mình ăn mất năm giây
Bấy nhiêu là trắng lặn về cuối hạ

5.

Một nghìn lần mưa quên tuổi tác
Chẳng chịu cũ một lần trên môi quen
Có phải rượu diu người say về sự thật
Mà thoáng chốc anh mất em

Cô gái có đôi mắt đêm ba mươi
Móc nối cuộn len dài thế kỉ...

P.T.H.L
ĐI QUA TÔI THẬT CHẬM

Tôi đi qua tôi phố đã chật rồi
Đôi giày cũ và bàn chân nhỏ
Như bùn lầy ôm ấp củ sen nâu
Tìm gì cho mình ngày qua hoang dại
Uống cạn hồ trong chưa thấy mênh mông

Dắt ảo tưởng đi tìm cần câu
Lòng thuyền chờ gió mục rỗng
Tôi câu được tôi thuở trăng non
Mừng tủi bỏ quên những thứ vừa giật được
Này ngồi yên nhé. Này hãy là tôi!
...Đâu rồi?
tôi đã chạy đi đâu?

Buông cần câu lại mình
Một đám mây rụng tê tái sau lưng
Qua mùa đông nhạt nhòa mưa móc
Ngọn nến vẫn cháy rưng rưng
Sáp đỏ nở hoa trên môi người lạ

Hóa ra tôi chỉ là con cá bơi quần quanh
Giữa cột chiếc phao ảo ảnh.

P.T.H.L

TÔI 20

Tuổi 20

Cha bảo ai cũng từng đi qua những cây cầu gốc ghé
Đừng tìm tấm gương nào hết
mà để mình vỡ ra làm chiếc gương bé nhỏ
Đó là đôi mắt để tìm đôi mắt khác lớn hơn

Tuổi 20

Đôi khi như bức tranh câm
Đôi khi như trái sầu riêng xù xì nổi loạn
ở góc tối, xó tối
rất xa ánh đèn lờ mờ
thấy bàn chân mình đặt vừa bàn tay giấu tên
những ảo vọng long lanh
lâu nay vẫn hằng kiếm tìm trong gương nịnh chủ
trái tim nói
hãy khát vọng
nên tôi đi giày sai số

Tuổi 20

Tôi không hỏi cha, mình là ai nữa

P.T.H.L

LỮ

Dưới vỏ cây xù xì
chú sâu khóc ri ri đêm trắng

cha cất vó trở về
giỏ căng đầy gỗ mục
đêm ái ngại
cài vào giấc mơ cánh cò đói khát
người bên kia suối vắng đi lạc theo ánh đuốc
ở chốn nào bóng tối
cánh rùng nằm nghiêng
những đôi chân rì rào
những đôi chân biết ấp iu tiếng cười trẻ nhỏ
không còn đứng lặng nghe bầu chim hát khúc cảm ơn ban mai
đêm đã đêm
lòng người như quán trọ
cha cúi lặng
hong đôi mắt lữ
liếp phen cam chịu mùa gió đầy

P.T.H.L

TRONG BUỔI CHIỀU VÔ NGHĨA

Sau cơn mưa trống trải ngày cuối hạ
Buổi chiều rụng xuống cây cầu
Những thanh gỗ băng qua con nước bốn mùa trầm đục
Dòng sông hờ hững trôi
Cuốn theo xác những con cá ưỡn bụng trắng hếu
Tôi giới hạn sự tò mò
Kịp thấy lo lắng về chân cầu mỗi mòn

Tôi chạy trốn mình nhưng không khóa lấp hết nỗi sợ về cái chết
Ngày ngày từng móng tay bị gọt rũa
Từng chiếc lông mày bị bút rụng
và đôi chân chai sạn bởi những con đường không có điểm dừng
có khi nào tế bào ấy của tôi sống lại thêm vài phút không?

Tôi đã cố để khi lớn lên sẽ tự lấp đầy những hố sâu
Khi đêm về trước mắt tôi không phải là khoảng không biên giới
Bàn tay tôi tự yêu thương nhau như những người ruột thịt
Thế mà đôi lúc tôi quên
Vẽ ra những khoảng trống và lẩn trốn suốt ngày dài
Sống sượng vô cảm

Tôi không muốn nhìn thấy buổi chiều như thế nữa
Cây cầu và xác những con cá chòng chành trôi qua sự mặc nhiên của làn nước

P.T.H.L